ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
16 ΝΟΕ 1906

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. — 48

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ || ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς ἐξαρχίας — Ὀλίγαι λέξεις πρὸς τὸν «Χρόνον» — Ἑλλήνων δίκαια ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀγγελίαι δικαστικαί.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Δ'.

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, παραγκωνίζον ἐκ συστήματος τὸν βουλγαρικὸν κλῆρον, χειροτονεῖ ἀείποτε ἐν ταῖς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις Γραικοὺς Ἐπισκόπους, ἐργαζομένους πρὸς ἐξελληνισμὸν τῶν Βουλγάρων, μετερχομένους πᾶν μέσον πρὸς ἐξοβέλισιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν γλώσσης ἐν τε ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς, τοῦ Μητροπολίτου μάλιστα Τορνόβου Ἱλαρίωνος παραδόντος τῷ πυρὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν κώδικας περιέχοντας σύμπασαν τὴν βουλγαρικὴν φιλολογίαν. Τὸ αὐτὸ Πατριαρχεῖον, ἐμποδίζει τὴν διάδοσιν τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης καὶ θεωρεῖ τὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας ὡς τιμάρια, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνονται, ὅσον ἔνεστι, πλείονα χρήματα πρὸς πλήρωσιν τῶν κιβωτίων τῶν Γραικῶν Ἐπισκόπων».

Τὰς αἰτιάσεις ταύτας, οἱ ἡγέται τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἐν τῷ κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως κινήματί του, ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, δὲν ἔπαυσαν, ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς, δι' ἐφημερίδων τε καὶ ἀναφορῶν καὶ φυλλαδίων, ἐπισήμως τε καὶ ἀνεπισήμως, διασαλπίζοντες ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον, ἐπιδιώκοντες ὅπως δι' αὐτῶν ἑλκύσωσιν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος των τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ των, σκοποῦ πάντη ἀλλοίου τοῦ δημοσίᾳ προβαλλομένου καὶ οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰ ἀληθῆ θρησκευτικὰ συμφέροντα τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἔχοντος· τὴν ἀπήχησιν δὲ τῶν αἰτιάσεων τούτων, ἀνευρίσκομεν διήκουσαν διὰ μέσου τῶν γραμμῶν ὁλοκλήρου τοῦ τελευταίου τακριρίου τοῦ βουλγάρου Ἐξάρχου. Καὶ, ναὶ μὲν, ἀνηρέθησαν οὐχὶ ἅπαξ ἔκτοτε, πᾶσαι αἱ αἰτιάσεις αὗται· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν εἰσέτι οἱ ἐκλαμβάνοντες, ἢ, προσποιούμενοι ὅτι ἐκλαμβάνουσιν ὡς βασίμους καὶ ἀποδεδειγμένας τὰς

ΗΑΥΚΟΒΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΤΣΙΝΙΚΟΒΑ

μομφὰς ταύτας, ὡς ἐκ τούτου, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον τὴν ἀντίκρουσιν αὐτῶν ἐνταῦθα.

Α΄. **Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, οὐδέποτε παρηγκώνισεν ἐκ συστήματος τὸν βουλγαρικὸν κλῆρον ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων,** καθὰ ἀναλήθως κατηγορεῖται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Κατὰ τὴν λήξασαν ἑκατονταετηρίδα, (ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τὴν σχετικῶς νεωτέραν ἐποχὴν), τρεῖς Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι, Εὐγένιος ὁ Β΄. Χρύσανθος ὁ Α΄. καὶ Ἀγαθάγγελος ὁ Α΄. ἦσαν βουλγαρικῆς καταγωγῆς. Ἐκ τῶν τεσσάρων πρώτων ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, οἱ δύο ἦσαν Βούλγαροι, γενόμενοι, ὁ μὲν τούτων Ἰγνάτιος, Μητροπολίτης Ρόδου καὶ εἶτα Κεστεντηλίου, ὁ δὲ ἕτερος Ἄνθιμος, Μητροπολίτης Πρεσλάβας· ἐνῶ οἱ δύο Ἕλληνες συμμαθηταί των ἀπέθανον ἱερεῖς, ὁ μὲν ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ δὲ ἐν Ρωσσίᾳ. Ἐν τῇ παρὰ τὸ Φανάριον βουλγαρικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Στεφάνου, (τῇ ἱδρυθείσῃ διὰ Πατριαρχικοῦ Σιγιλλίου τῷ 1848 καὶ κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς ὁποίας παρέστησαν οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι καὶ ἅπασα ἡ ἱερὰ Σύνοδος) διωρίσθησαν ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων, ὡς προϊστάμενοι, ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς Βούλγαροι τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, α΄, ὁ Λαοδικείας Στέφανος, β΄, ὁ Πατάρων Πολύκαρπος καὶ γ΄, ὁ πρώην Μακαριουπόλεως Ἱλαρίων, ὅστις καὶ, ἀποστατήσας τῷ 1860, ἐγένετο αὐτοβούλως ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τῆς **Ἐθνικῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.** Βούλγαροι δὲ τὴν καταγωγὴν Μητροπολῖται καὶ Ἐπίσκοποι, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1857—1872 δεκαπενταετίαν, ὑπῆρχον, πλὴν τῶν μνησθέντων, καὶ οἱ, Φιλιππουπόλεως Παΐσιος, ὁ διάδοχος τούτου (ἀπὸ Ξάνθης) Πανάρετος, ὁ πρώην Βελισσοῦ Ἰγνάτιος, ὁ Δυρραχίου Αὐξέντιος, ὁ Νυσσάβας Δωρόθεος, ὁ Βράτζης Παΐσιος, ὁ Σοφίας Δωρόθεος, ὁ Πολυανῆς Παρθένιος, ὁ Λοφτζοῦ Ἱλαρίων, ὁ Βιδύνης Ἄνθιμος, ὁ Βελισσοῦ Γεννάδιος, ἐξ ὧν ἑπτὰ καθηρέθησαν κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ σχίσματος τῷ 1872. Ἐπίσης καὶ ὁ νῦν Βούλγαρος Μητροπολίτης Σηλύμνου Γεννάδιος, ὁ τότε νῦν δεσμοφύλαξ τοῦ τλήμονος Μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου, τυγχάνει ἀπόφοιτος τῆς θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης. Τόσον ὀλίγον ἀπέκλειεν ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων τοὺς Βουλγάρους τὴν καταγωγὴν κληρικούς, ὥστε, κατὰ τὴν κρισιμωτάτην ἐποχὴν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ σχίσματος, τὴν ἄκρως ἐμπιστευτικὴν θέσιν ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ δυναμένου νὰ γινώσκῃ πάντα τὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γινόμενα καὶ μελετώμενα, κατεῖχε Βούλγαρος κληρικός, ὁ ἀρχιμανδρίτης Δοσίθεος, ἀποσκιρτήσας μετὰ μικρὸν καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐξαρχίας Μητροπολίτης Σαμακοβίου, ἔνθα εὑρηται εἰσέτι. Ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὴν ἄκρως ἐμπιστευτικὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ γραφείου τῶν Πατριαρχείων, ἣν διωρισμένος, οὐχὶ πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, Βούλγαρος τὴν καταγωγήν, ὁ γνωστὸς ἀνὰ τὸ Φανάριον Τουρκο-Βασίλης, ὅστις τὴν θέσιν του ἐχρησιμοποίησε πρὸς ὑπεξαίρεσιν, ἐκ τῶν Κωδίκων τῶν Πατριαρχείων, ἐγγράφων ἀναφερομένων εἰς τὰς ἀρχιεπισκοπὰς Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου, ἃ καὶ παρέδωκε, θνήσκων, τοῖς κληρονόμοις του, ὡς τινὰ πολύτιμον θησαυρὸν, πρὸς δημοσίευσιν, καθὰ ὁμολογοῦσιν αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι[1]. Ἄλλως τε ἡ Ἐκκλησία, παραχωρήσασα, τῷ 1861, διὰ τῶν δεκαπέντε ἄρθρων τῶν κυρωθέντων διὰ Φιρμανίου (ὅπερ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ 45 φύλλῳ τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας) τὴν παρὰ τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἀνάδειξιν τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ἐπὶ δὲ Γρηγορίου ΣΤ΄. τὴν ἵδρυσιν βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἐχούσης τὴν ἕδραν της ἐν Τυρνόβῳ μετ' ἐπαρχιακῆς Συνόδου δικαιουμένης ἐκλέγειν τοὺς Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, δὲν ἀνέτρεπεν ἄρδην τὴν κατηγορίαν περὶ παραγκωνισμοῦ τῶν Βουλγάρων κληρικῶν, καὶ δὲν ἱκανοποιεῖ πάντας τοὺς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου πέθους τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους;

Β΄. Ἀλλὰ, μήπως ἐνυπάρχει καὶ σκιὰ ἀληθείας εἰς τὴν δευτέραν αἰτίασιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀρχιερεῖς εἰργάζοντο πρὸς ἐξελληνισμὸν τῶν Βουλγάρων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξωθέλιζον λυσσωδῶς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν ἀπό τε τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σχολῶν; Καὶ ἐν πρώτοις, λάβωμεν τὰς καθαρῶς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας Τυρνόβου, Πρεσλάβας, Βιδύνης, Δρύστρας, Σοφίας, Κεστεντηλίου, Σαμακοβίου, Νυσσάβας, Τζερβενοῦ, Βράτζης, Λοφτζοῦ. Εἰς ἁπάσας τὰς ἐπαρχίας ταύτας, **ἅπας ἀνεξαι-**

1. Βλέπε Φυλλάδιον «Τὰ κατὰ τὰς ἀρχιεπισκοπὰς Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει».

ρέτως ὁ κλῆρος, ἔγγαμος ὢν, προεχειρίζετο ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνοριῶν ἔνθα ἔμελλε νὰ ἐφημερεύῃ, ἐκλεγόμενος παρ' αὐτῶν τῶν ἐνοριτῶν· ἑπομένως ἅπαντες, **μέχρις ἑνὸς**, ἦσαν βουλγαρικῆς καταγωγῆς, μηδεμίαν ἄλλην γλῶσσαν εἰδότες καὶ τὴν ἱερὰν σλαβωνικὴν γλῶσσαν, μόνην, χρησιμοποιοῦντες ἐν τοῖς ναοῖς. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως. Ἐνώπιον λοιπὸν τῆς τοιαύτης καταστάσεως, ἦτο ποτὲ δυνατὸν ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης, ὁ μεταβαίνων εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐν συνοδείᾳ ἑνὸς ἢ δύο, τὸ πολύ, κληρικῶν καὶ ἰσαρίθμων ὑπηρετῶν διαβιούντων μετ' αὐτοῦ, νὰ ἀποπειραθῇ τὸν ἐξελληνισμὸν τῆς βουλγαρικῆς χώρας; Καὶ ποῦ θὰ εὕρισκε τὸν ἑλληνικὸν ἐνοριακὸν κλῆρον δι' οὗ θὰ ἀντικαθίστα τὸν αὐτόχθονα βουλγαρικόν; καὶ ἦτο δυνατὸν, Ἕλλην κληρικὸς, νὰ διαμείνῃ, ἐπὶ εἰκοσιτετράωρον, ἐντὸς τῆς κώμης ἢ τοῦ χωρίου, οὗ ἠγνόει τὴν γλῶσσαν, ἐκδιώκων τὸν ἰθαγενῆ κληρικὸν, τὸν ἀριθμοῦντα μέγαν ἀριθμὸν συγγενῶν καὶ φίλων; ἂς μᾶς ὑποδείξωσι δὲ τὰ ἐπὶ 500 ἔτη ἐξελληνισθέντα μέρη τῆς Βουλγαρίας; Ἐκεῖνο ὅπερ ἐγίνετο πρὸς τιμὴν τοῦ Μητροπολίτου, ἦτο ὅπως, **ἐν μόνῃ τῇ Μητροπολιτικῇ Ἐκκλησίᾳ** τῆς ἕδρας του, αὐτοῦ χοροστατοῦντος ἢ ἱερουργοῦντος, ὁ εἷς τῶν χορῶν ψάλλῃ τὴν ἀκολουθίαν σλαβωνιστὶ καὶ ὁ ἕτερος ἑλληνιστί. Ἰδοὺ εἰς τί συνίστατο ὁ ἐξελληνισμὸς τῶν βουλγαρικῶν χωρῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐπισκόπων.

Τὸ αὐτὸ σύστημα ἐφηρμόζετο εἰς τὰς μικτὰς ἐπαρχίας τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας. Εἰς ὅσας κώμας καὶ χωρία ὁ πληθυσμὸς ἦτο ἀμιγῶς βουλγαρικὸς, γλῶσσα ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, ἔν τε τοῖς ναοῖς καὶ ταῖς σχολαῖς, ἦτο ἡ βουλγαρική· εἰς δὲ τὰ μικτὰ τοιαῦτα, ἢ ἐμοιράζοντο οἱ ναοί, ἂν ὑπῆρχον πλείονες τοῦ ἑνὸς, ἢ, ἔνθα ὑπῆρχεν εἷς καὶ μόνος, ἡ ἀκολουθία ἐψάλλετο ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς χοροῦ ἑλληνιστὶ ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου σλαβωνιστί. Ἂν δὲ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεκράτει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, τοῦτο συνέβαινε διότι ὁ πληθυσμὸς ἦτο, ἐν μεγίστῃ πλειοψηφίᾳ, ἢ καὶ καθ' ὁλοκληρίαν, ἑλληνικὸς, καθόσον οἱ Βούλγαροι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς εἰσβολῆς των, ἦσαν καὶ ἀπέμειναν λαὸς ἀγροτικὸς, ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, μακρὰν τῶν πόλεων. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι, μετὰ εἰκοσιπενταετῆ βουλγαρικὴν κυριαρχίαν καὶ διοίκησιν, ὁ πληθυσμὸς τῶν πόλεων Ἀγχιάλου, Βάρνης, Σωζουπόλεως, Μεσημβρίας, Πύργου, Φιλιππουπόλεως, Καβακλῆ, Στενημάχου, παρέμεινεν ἐν μεγίστῃ πλειοψηφίᾳ ἑλληνικός· οὕτως ὥστε, κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος, οἱ Βούλγαροι προσέφυγον, πρὸς κατασύντριψιν καὶ ἐξόντωσιν αὐτοῦ, εἰς τὰς πασιγνώστους φρικτὰς βιαιοπραγίας τὰς ἐξακολουθούσας εἰσέτι.

Τοῦτ' αὐτὸ ἐγίνετο καὶ ἐπὶ τῶν σχολῶν. Ἐν ἁπάσαις ταῖς βουλγαρικαῖς πόλεσι, κώμαις καὶ χωρίοις, ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἀποκλειστικῶς, διδασκομένη γλῶσσα ἦτο ἡ βουλγαρική. Τοῦτο ὁμολογεῖται διὰ τοῦ πανηγυρικωτέρου τρόπου παρ' αὐτῶν τῶν Βουλγάρων. «Εἶνε πασίγνωστον, ἔγραφε κατὰ τὸ 1861 ἡ ἐφημερὶς «Βουλγαρικὴ Φιλολογία», (πρωταγωνιστοῦσα τότε ἐν τῷ κατὰ τοῦ » Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πολέμῳ), ὅτι οἱ » Βούλγαροι, ἐπιθυμοῦντες τὴν μόρφωσιν τῆς » νεολαίας, συντηροῦσι κατὰ πόλεις καὶ χωρία, » μικρά τε καὶ μεγάλα, σχολεῖα καὶ ὅτι, πρὸς » συντήρησιν αὐτῶν, ὑπάρχουσιν ὡρισμέναι καὶ » σταθεραὶ πρόσοδοι». Καὶ πάλιν: «Ἡ Κυβέρ» νησις δὲν ἀναμιγνύεται ποσῶς εἰς τὰ πράγ» ματα τῆς βουλγαρικῆς Κοινότητος. Κατὰ τοῦ» το, οἱ Βούλγαροι ἐξασκοῦσιν ἐν Τουρκίᾳ δι» καίωμα ὅπερ εἰς οὐδὲν ἕτερον κράτος ἐξασκοῦ» σιν ὑπήκοα ἔθνη. Ἐλευθέρως δυνάμεθα νὰ κυ» βερνήσωμεν τὰς ἐκκλησίας, τὰ σχολεῖα καὶ » τὰ ἄλλα κοινωφελῆ καταστήματα, χωρὶς νὰ » δώσωμεν λόγον εἰς κανένα». Καὶ πάλιν: «Ἀπό » τινος καιροῦ οἱ ἡμέτεροι Βούλγαροι ἀνέλαβον νὰ » ἀποστέλλωσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς Εὐρώπην πρὸς » ἐκπαίδευσιν. Τοῦτό ἐστι καλὸν καὶ χαίρομεν, » ἀλλὰ κάλλιον ἦθελεν εἶσθαι ἐὰν, πρὶν, ἀπο» στείλωσιν αὐτὰ εἰς καλῶς συγκεκροτημένα » σχολεῖα, οἷα ἔχομεν ἐν Βουλγαρίᾳ, ἵνα κα» ταρτίζωνται εἴς τε τὴν βουλγαρικὴν φιλολογίαν » καὶ εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των . . . .». Ἡ δὲ θερμὴ συνήγορος τῶν βουλγαρικῶν ἀξιώσεων ἐφημερὶς «Ρῶσσος Ἄγγελος» προσέθετε: «Οἱ » Βούλγαροι, ὄντες μᾶλλον πεπαιδευμένοι τῶν » λοιπῶν κατοίκων τῆς Τουρκίας, καὶ αὐτῶν ἔτι » τῶν Γραικῶν, ἀπεφάσισαν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποτινά» ξωσι τὸν βαρὺν ζυγὸν τῶν Φαναριωτῶν». Ἀφοῦ λοιπὸν τοιαύτας λαμπρὰς σχολὰς οἱ Βούλγαροι

ὡμολόγουν ὅτι εἶχον, ἐλευθέρως λειτουργούσας καὶ διοικουμένας παρ' αὐτῶν (μετὰ καὶ τῶν ἐκκλησιῶν των), ὑπερακοντίοαντες καὶ τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν παίδευσιν, ποῦ μένει ἡ κατηγορία ὅτι οἱ Ἕλληνες Μητροπολῖται κατεδίωκον τὴν ἵδρυσιν βουλγαρικῶν σχολῶν; Διατί δὲ δὲν προσάγουν μερικὰ συγκεκριμένα καὶ ἀποδεδειγμένα παραδείγματα τοιαύτης καταδιώξεως; Τὸ μόνον διατυπωθὲν τοιοῦτον συγκεκριμένον παράπονον ἦτο τὸ, κατὰ τῷ 1856, ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Τυρνόβου Νεοφύτου, κατηγορηθέντος ὅτι δὲν ἐπέβαλλεν ὑποχρεωτικῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης εἰς ἅπαντα τὰ αὐτόθι σχολεῖα. Καὶ ὅμως, ἐπίσημος ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τούτῳ μεταβᾶσα ἐπιτοπίως, διεπίστωσε τὸ ὅλως ἀβάσιμον τῆς κατηγορίας.

Γ'. Κατεβόων προσέτι οἱ Βούλγαροι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς καταδιώκοντος τὴν σλαυϊκὴν γλῶσσαν, προσάγοντες ὡς παράδειγμα τὸν Μητροπολίτην Τορνόβου Ἰλαρίωνα (χρηματίσαντα Μητροπολίτην Τυρνόβου τῷ 1830—8), καύσαντα, ἔλεγον, περὶ τοὺς ἑκατὸν κώδικας περιέχοντας σύμπασαν τὴν βουλγαρικὴν φιλολογίαν.

Καὶ ἂν ἔτι παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ προσαγόμενον γεγονὸς ἔχεται ὑποστάσεως, τί συνάγεται ἐκ τούτου; **Ἐν διαστήματι πεντακοσίων ἐτῶν,** εἷς ἄνθρωπος, ἐξ ἀμαθείας καὶ ἀγροικίας, ἔστω δὲ καὶ ἐκ φυλετικοῦ φανατισμοῦ, προέβη εἰς τὸ τόλμημα τοῦτο· ἕπεται ἄρα, ὅτι ἐκ τούτου ἀποδείκνυται ἡ **συστηματικὴ** ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων καταδίωξις τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης; Μόνον μωρός τις ἢ πεπωρωμένος κακόβουλος θὰ ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τοῦτο. Πλὴν ἀλλὰ, ποῖαι ἀποδείξεις ὑπάρχουσι καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ μοναδικοῦ γεγονότος; κάποιος Βούλγαρος, **μετὰ πάροδον εἰκοσιπενταετίας,** διηγήθη ὅτι ἔμαθε τὸ γεγονὸς ἐξ ἀφηγήσεως τοῦ ποτε ἱπποκόμου τοῦ πρὸ πολλοῦ θανόντος Μητροπολίτου. Ὁποία ἀκαταμάχητος τετραγωνικὴ ἀπόδειξις!! Οἱ δὲ πολύτιμοι οὗτοι κώδικες, **οἱ τοῖς πᾶσιν ἄγνωστοι καὶ περὶ ὧν οὐδείς ποτε ἐγένετο λόγος ἢ μνεία,** βεβαίως θὰ περιεῖχον τὰ προϊστορικὰ προϊόντα τῆς βουλγαρικῆς φιλολογίας, τὰ σύγχρονα τοῦ Ὀρφέως καὶ τῶν Πελασγῶν-Βουλγάρων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Τυρνόβου Ἰλαρίωνα, τὸν οἰκτρῶς προπηλακιζόμενον μετὰ θάνατον, οὗτος ὑπῆρξε, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν, εἷς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, οὐ μόνον ὡς ἱδρύσας πολλὰς βουλγαρικὰς σχολὰς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, ἀλλ' **ὡς πρῶτος αὐτὸς διενεργήσας τὴν εἰς τὴν λαλουμένην βουλγαρικὴν γλῶσσαν μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, καθὼς καὶ τὴν σύνταξιν βουλγαρικῆς γραμματικῆς·** καθ' ὃν τρόπον ὁ τῷ 1859 ἀποβιώσας Ἕλλην Μητροπολίτης πρόεδρος, (ἀπὸ Ἀλεξανδρείας) Κεστεντιλίου Ἀρτέμιος, δι' ἐπισήμου διαθήκης, τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας του κατέλιπεν εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς τῶν τεσσάρων τμημάτων τῆς ἐπαρχίας του Ἰστὶπ, Κότζανι, Κράτοβον καὶ Ραδομίρ.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἑτέρα ἀδιαφιλονεικήτου αὐθεντείας ἀπόδειξις περὶ τοῦ πάντη ἀνυποστάτου τῆς κατηγορίας ὅτι ἡ Ἐκκλησία κατεδίωξε τὰ σλαυϊκὰ βιβλία. Ἡ κατηγορία αὕτη διετυπώθη, **τὸ πρῶτον,** ἕνεκα κατασχέσεως σλαυϊκῶν βιβλίων ἐν τῷ Τελωνείῳ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1856. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐδόθη εὐρυτάτη διάδοσις ἐν Ρωσσίᾳ, διετάχθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ρωσσικὴ Πρεσβεία νὰ προβῇ εἰς ἐρεύνας, ἡ δὲ **ἐπίσημος ἔκθεσις ταύτης πρὸς τὸ ἐν Πετρουπόλει Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν,** ἡ δημοσιευθεῖσα μετά τινα χρόνον, ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς περὶ τῆς διαδόσεως ταύτης:

«Συκοφαντοῦσιν ἐνώπιον τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἀθῶον Ρωσικὸν Πατριαρχεῖον, ὅτι αὐτό, διὰ τῆς Τουρκικῆς Διοικήσεως, κατέσχε τὰ βιβλία τὰ ἀποσταλέντα ἐκ Ρωσσίας διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Ἰδοὺ τί συνέβη. Ὁ Α. Ε. ἀρχηγὸς τῆς Βουλγαρικῆς ἑταιρίας, ἐξέδοτο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος σλαβωνικὸν Εὐαγγέλιον καὶ Ἀπόστολον διὰ τὴν Βουλγαρίαν. . . Κινούμενος δὲ ὑπὸ μίσους κατὰ τῶν Πατριαρχείων, ἀντὶ ὑποβάλῃ τὰ ρηθέντα βιβλία εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου αὐτοῦ, ἀπέρχεται πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἐπιμένει παρακαλεῖ αὐτὸν ἵνα ἀναγκάσῃ τὸν Πατριάρχην ὅπως χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν τῆς ἐκδόσεως. Ὁ Ὑπουργός, ἀνεφέρθη ἐγγράφως εἰς τὸν Πατριάρχην πέμψας καὶ τὸ χειρόγραφον. Ἕκαστος ἐννοεῖ πόσον ἡ πρᾶξις αὕτη κατέθλιψε τὴν Παναγιότητά του. Ἀλλ' ἵνα μὴ φανῇ ἀντιπράττων τῷ Ὑπουργῷ καὶ τῷ βουλγαρισμῷ, ἐπέτρεψε τὴν ἐκτύπωσιν

αὐτῶν . . . . Συγχρόνως ἦλθον ἐν Κων)πόλει βιβλία προωρισμένα διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Ὁ Α. Ε. μαθὼν τοῦτο καὶ φοβούμενος μὴ στερηθῇ τοῦ προσδοκωμένου ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ κέρδους, ἀπέρχεται πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἀναφέρει αὐτῷ ὅτι εἰς τὸ ἐν Γαλατᾷ Τελωνεῖον ἦλθον βιβλία σλαβικά, ἐμπεριέχοντα ἰδέας κατὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ τὰ ὁποῖα, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἐξετυπώθησαν ἐντολῇ τῆς Ρωσσικῆς Κυβερνήσεως καὶ Συνόδου. Καὶ ἐν τούτοις, ὅλην αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ συκοφαντοῦσιν αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ. Πεπείσμεθα, ὅτι οἱ Ρῶσσοι δὲν παρασύρονται **ὑπὸ τοιούτων συκοφαντιῶν καὶ πλεκτανῶν ἀνθρώπων ἀπονενοημένων».** (Ὅρα ἀπάντ. εἰς Ρῶσσ. Ἄγγελ. (ρωσσιστὶ) περὶ τῶν βουλγαρικῶν, Πετρουπ. 1858 σελ. 37).

Αἰσχροκέρδεια λοιπὸν **ἀπονενοημένων ἀνθρώπων,** μὴ ὀπισθοχωροῦσα πρὸ οὐδενὸς ἀνοσιουργήματος, ἰδοὺ τὸ ποιὸν τῶν Βουλγάρων κατηγόρων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὰ κινοῦντα αὐτοὺς ἐλατήρια. Τόσον δὲ κατεδίωκε τὸ Πατριαρχεῖον τὴν σλαυϊκὴν γλῶσσαν, ὥστε, ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ σχολῇ, ἀνεγράφη, ἅμα τῇ ἱδρύσει της, ἡ διδασκαλία τῆς σλαβωνικῆς ὡς ὑποχρεωτικοῦ μαθήματος δι' ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς σπουδαστάς, μετακληθέντος ὡς πρώτου διδασκάλου ταύτης Βουλγάρου ἐκ τῆς ἐν Ἄθῳ μονῆς τοῦ Ζωγράφου, ἐκτυπωθέντων δὲ ἐν τῷ πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν σλαβωνικῆς γραμματικῆς καὶ χρηστομαθείας. Ἐν δὲ τοῖς «Γενικοῖς Κανονισμοῖς» τοῖς διέπουσι τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, ὁρίζεται, ὡς προσὸν ἀπαραίτητον πρὸς ἀνάδειξιν Μητροπολίτου, ἐν αἷς ἐπαρχίαις ὑπάρχει καὶ σλαυϊκὸς πληθυσμός, ἡ γνῶσις τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης.

Δ'. Ἑτέρα αἰτίασις τῶν Βουλγάρων εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπίσκοποι ἐθεώρουν τὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας ὡς τιμάριον πρὸς πλουτισμὸν, διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου. Βούλγαρος μάλιστα, δεινὸς οἰκονομολόγος, ὑπελόγισε, κατὰ τὸ 1866, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον εἶχεν ἐκμυζήσει ἐκ τῶν Βουλγάρων 32 δισεκατομμύρια γρόσια (περὶ τὰ 7 δισεκατ. φράγκων). Φρονοῦμεν ὅτι ὁ δεινὸς οὗτος οἰκονομολόγος ἐσφάλη ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς του. Κατὰ τοὺς καταλόγους τοὺς καταστρωθέντας, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους δημογεροντιῶν περὶ τῶν προσόδων τῶν Ἀρχιερέων, πρὸς κανονισμὸν τοῦ νέου συστήματος τῆς ἐπιχορηγήσεως, ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς τῶν 11 ἐπαρχιῶν τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ τῶν μικτῶν ἐπαρχιῶν τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας κατέβαλλεν ἐτησίως, διὰ τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς Ἐπισκόπους του 1,600,000 γρόσια ἐτησίως, ὑπολογιζομένων δὲ καὶ πάντων τῶν τυχηρῶν, περὶ τὰ 2, 200,000 γρόσια· (500,000 φράγκων). Ἐν διαστήματι λοιπὸν 500 ἐτῶν (ἀπὸ τοῦ 1393 καὶ ἐφεξῆς), τὸ πληρωθὲν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς 1,100 ἑκατομμ. γροσ. (250 ἑκατομμ. φρ.) μετὰ δὲ τῶν τόκων εἰς τεραστιον ποσὸν, ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον τῶν 32 δισεκατομμ. γροσίων τῶν ὑπολογισθέντων ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου οἰκονομολόγου. Αἰδὼς Ἀργεῖοι!!! 20—25 χιλιάδων φράγκων διὰ Μητροπολίτην, ὑποκείμενον, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς ἀπείρους δαπάνας, χαρακτηρίζεται ὡς ἀπογύμνωσις τῶν χριστιανῶν του. Καὶ ὅμως καὶ περὶ τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν εἶχον ληφθῇ τὰ προσήκοντα μέτρα ἐν τοῖς Γενικοῖς Κανονισμοῖς διὰ τῆς θεσπίσεως νέου συστήματος ἐκριζοῦντος πᾶσαν κατάχρησιν. Ὁ δὲ θέλων νὰ ἀνεύρῃ τοὺς ἀληθεῖς καταπιεστὰς καὶ καταχραστὰς τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν «Βουλγαρικὴν Φιλολογίαν», ἥτις κατὰ τὸ 1861 ἔγραφε τάδε: «οἱ ἡμέτεροι Τζορμπατζίδες εἰσὶν ἅπαντες » Βούλγαροι· ἀλλὰ πόσας καταπιέσεις, πόσας ἀδι- » κίας προξενοῦσιν εἰς τὸ ἔθνος. διατί; διότι στε- » ρούμεθα τάξεως τινὸς ἐξασφαλιζούσης τὰ δί- » καια ἑκάστου καὶ περιστελλούσης τὰς κατα- » χρήσεις» (ἀρ. 4 σελ. 83, ἀρ. 20 σ. 337).

Ὁ νουνεχὴς καὶ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης θὰ συναγάγῃ, ἀκόπως, τὸ μόνον δίκαιον καὶ ὀρθὸν συμπέρασμα τῶν λεχθέντων, ἔχον, κατὰ τὰ πράγματα, ὡς ἐξῆς. Θὰ ἦτο ὅλως παιδαριῶδες τὸ νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι, κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον πέντε ὅλων ἑκατονταετηρίδων, ἡ διοίκησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἔν τε ταῖς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς, ὑπῆρξεν, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἄψογος καὶ ἀναμάρτητος. Οὐδόλως ἀρνούμε-

θα ὅτι, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου ἱεραρχίας, κατελέγησαν καὶ ἄνθρωποι, διαψεύδοντες, ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν προορισμὸν, μὴ ἐκτιμῶντες προσηκόντως τὰ ἀγαθὰ τῆς παιδείας, μὴ δυνηθέντες ἵνα γένωνται ὑπέρτεροι τῆς ὕλης. Ἀλλὰ ἐκ ποίας ἐποχῆς, ἐκ ποίας ἀνθρωπίνης κοινωνίας (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑσπερίας), ἐκ ποίας χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἔλειψάν ποτε, ἢ θέλουσι λείψει ὁλοσχερῶς, αἱ σκιαὶ αὗται; Τὸ νὰ ἀξιῶμεν δὲ, ὡς πράττουσί τινες, ὅπως σταθμίσωμεν διὰ τῆς ἡμετέρας στάθμης, ἐφαρμόζοντες τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς εἰκοστῆς ἑκατονταετηρίδος, ἄνδρας, γεννηθέντας, μορφωθέντας καὶ δράσαντας πρὸ μιᾶς, δύο, τριῶν, πέντε ἑκατονταετηρίδων, ὑπὸ ὅλως ἀλλοίας ἀρχὰς καὶ ἰδέας καὶ βιοτικὰς συνθήκας καὶ περιστάσεις καὶ περιπετείας καὶ πειρασμοὺς καὶ κινδύνους, ἀποτελεῖ ἁπλούστατα παραλογισμὸν, ἔχοντα τὴν πηγήν του εἰς ἔλλειψιν πεφωτισμένης καὶ διαυγοῦς κρίσεως, ἢ εἰς τυφλὴν ἐμπάθειαν καὶ προκατάληψιν.

«Ἀποδίδω δικαιοσύνην εἰς τὴν σεβα-
» σμιότητα τῶν πλείστων μελῶν τῶν ἀ-
» παρτιζόντων τὸν ἀνώτατον κλῆρον» ἔγραφεν ἀντικρούων ἐμμέσως τὰς βουλγαρικὰς καταγγελίας, ἐν τῇ πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ἐκθέσει του, ὁ Μ. Βεζύρης Κυπρισλῆ Μεχμὲτ πασᾶς, περιελθὼν ἐπισήμως κατὰ τὸ 1860, πρὸς ἐπιθεώρησιν, τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας, καίπερ μὴ συγκαλύπτων «τὰς καταχρήσεις τινῶν
» οἵτινες παραγνωρίζουσι τὴν φύσιν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς». Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου τῶν ἀνθρωπίνων ἐλλείψεων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία πάντοτε προσεπάθησε νὰ θεραπεύσῃ ἱκανοποιοῦσα πᾶσαν δικαίαν ἀπαίτησιν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου της, ἀνεξαρτήτως φυλετικῆς καταγωγῆς, μέχρι τῶν ἀντικρουσθεισῶν ἐν τοῖς πρόσθεν βουλγαρικῶν κατηγοριῶν, ὑπάρχει ἄβυσσος δυσθεώρητος τερατωδῶν συκοφαντιῶν καὶ ψευδολογιῶν, ἀφ' ὧν ἀποστρέφει μετὰ βδελυγμίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πᾶς ὁ ἐπιζητῶν, ἄνευ ὀπισθολογισμῶν καὶ προκαταλήψεων, τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

(ἕπεται συνέχεια)

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΧΡΟΝΟΝ»

Ὁ «**Χρόνος**» τῶν Παρισίων τῆς 8 Νοεμβρίου (ν. ἡ.) πραγματεύεται, ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, τὰ τῆς ὑπουργικῆς ἐν Βουλγαρίᾳ μεταρρυθμίσεως, ἐξ ἧς προέκυψεν ὁ διορισμὸς ὡς πρωθυπουργοῦ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Πέτκωφ, ὄντινα καὶ ἐξαίρει, λαμβάνων ἅμα ὑπὸ σημείωσιν τὰς φιλειρηνικὰς αὐτοῦ περὶ Μακεδονίας δηλώσεις. Ἐπιπροστίθησι δὲ ὁ «Χρόνος» τάδε: «Τὰ γεγονότα τῆς Ἀγ-
» χιάλου, τὰ ἀνελιχθέντα ἐπὶ βουλγαρικοῦ ἐδά-
» φους, ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν ἡγεμονικὴν Κυβέρ-
» νησιν εὐθύνας ἀμεσωτέρας ἢ τὰ γεγονότα τῆς
» Μακεδονίας· δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ὁ κ. Πέτ-
» κωφ θέλει πράξει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅ,τι εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅ,τι ἐπιβάλλουσιν αἱ
» συνθῆκαι. . . . . Ἡ μειοψηφία αὕτη (ἡ ἑλληνικὴ ἐν Βουλγαρίᾳ), ἥτις ὑπεβλήθη εἰς σκληρὰν
» δοκιμασίαν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, δικαιοῦται
» νὰ ἀξιοῖ ὅπως τὰ θρησκευτικὰ καὶ σχολειακὰ
» δικαιώματά της, τὰ παραμείναντα σεβαστὰ ἀπὸ
» τοῦ 1878, περιφρουρηθῶσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι,
» καθόσον ἡ ἱκανοποίησις ἣν ἀπαιτεῖ ἐπὶ τοῦ
» σημείου τούτου, οὐδὲν ἐνέχει τὸ ὑπερβολικόν».

Εὐχαριστοῦντες τὸν «Χρόνον» ἐπὶ τῇ ἐκπεφασμένῃ ἀναγνωρίσει τῶν δικαίων τοῦ τλήμονος ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ ἐπὶ ταῖς πρὸς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν νουθεσίαις, λυπούμεθα διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ συμμερισθῶμεν τὴν αἰσιοδοξίαν του. Ὁ «Χρόνος», ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι Κυβέρνησις κράτους ἀξιοῦντος ὅτι καταλέγεται ἐν τῇ χορείᾳ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν δὲν δύναται νὰ μὴ πράξῃ τὸ στοιχειωδέστατον τῶν καθηκόντων της, ὅπερ εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τῶν ὑπηκόων της, καὶ οὐχὶ νὰ ἀνέχηται τὴν καταπάτησιν πάντων τούτων ὑπὸ τῶν κακοποιῶν στοιχείων, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἐξερεθίζῃ ταῦτα ἢ καὶ νὰ συμπράττῃ ἀπροκαλύπτως μετ' αὐτῶν, προσκαλεῖ τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν νὰ πράξῃ, ὅ,τι «εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅ,τι ἐπιβάλλουσιν αἱ συνθῆκαι»· ἐλπίζει δὲ ὅτι ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας κ. Πέτκωφ θέ-

λει πράξει τοῦτο. Εὐχόμεθα νὰ ἐπαληθεύσωσιν αἱ προσδοκίαι αὗται, ἀλλ' ἐλαχίστας τρέφομεν ἐλπίδας. Διότι, ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας εἶναι ἀκριβῶς ὁ μᾶλλον ὑπεύθυνος ἐπὶ ταῖς γενομέναις καταστροφαῖς, αὐτὸς δὲ οὗτος, ἐπισκεφθεὶς κατὰ Ἰούλιον τὸν παρὰ τῶν Βουλγάρων ἁρπαγέντα ἐν Μεσημβρίᾳ μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ ἰδὼν τὰς ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς τῶν εἰκόνων, στραφεὶς, ὀργῆς ἔμπλεως, πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὸν, ὠνείδισε πικρῶς διότι ἀφῆκαν αὐτὰς καὶ διέταξεν ἵνα αὐθωρεὶ ἀπαλειφθῶσιν. Ἡ δὲ ἐν σκοτεινῇ καὶ ἀνηλίῳ εἱρκτῇ κατακράτησις, τέταρτον ἤδη τοῦτον μῆνα, τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου, παρὰ πάντα τὰ διαβήματα καὶ τὰς προσενεχθείσας ἐγγυήσεις, δὲν ἀποδεικνύει περιτράνως τὰς ἐνόχους διαθέσεις τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, μὴ θελούσης μὲν νὰ ἀπελευθερώσῃ αὐτὸν, μὴ τολμώσης δὲ νὰ παραπέμψῃ εἰς δίκην, οὐχὶ ἐκ φόβου τῆς ἐτυμηγορίας τῶν Βουλγάρων δικαστῶν, (ὤ! περὶ τούτου εἶναι ἀπολύτως βεβαία), ἀλλὰ διότι ἐκ τῆς γενησομένης ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας, καθ' ἣν ἀσφαλῶς θὰ παρίστανται καὶ ξένοι ὀχληροὶ ἀκροαταί, καταδειχθήσεται φαεινῶς, πρὸς τῇ ἐνοχῇ τῶν Βουλγαρομακεδόνων ταραξιῶν,καὶ ἡ συνενοχὴ τῆς Κυβερνήσεως;

Ἐξακολουθοῦμεν λοιπὸν νὰ φρονῶμεν — καὶ παρακαλοῦμεν τὸν «Χρόνον» νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν τὰ γραφόμενά μας—ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐξαναγκασθῇ ἡ Βουλγαρία ὑπὸ τῶν δικαιουμένων καὶ ὀφειλουσῶν νὰ πράξωσι τοῦτο δυνάμεων τῶν συνυπογραψασῶν τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου καὶ ἐγγυηθεισῶν τῷ ἑλληνικῷ πληθυσμῷ τὴν περιφρούρησιν τῶν δικαίων του, οὐδέποτε ἀφ' ἑαυτῆς θὰ πράξῃ ὅτι «εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅ,τι ἐπιβάλλουσιν αἱ συνθῆκαι», ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμειλίκτως τὸ ἀπαίσιον ἔργον τῆς ἐξοντώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι, ἂν πραγματοποιηθῶσιν αἱ ἀπαίσιαι προβλέψεις μας, ὁ «Χρόνος», οὗτινος ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐκτιμῶμεν τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας, θέλει πράξει, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεώς του, ὅ,τι εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία. Ἄλλως τε ὀφείλει ἡμῖν τὴν ἐπανόρθωσιν ταύτην καὶ γινώσκομεν ὅτι δὲν συνειθίζει νὰ ἐμμένῃ εἰς σφαλερὰς ἰδέας, ἅπαξ ἀποδειχθείσας τοιαύτας.

*

ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΚΑΙΑ
ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΛΙΑ

Ἀναφορὰ τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων πρὸς τὴν Α. Β. Υ. τὸν ἡγεμόνα Φερδινάνδον

Ὑψηλότατε,

Οἱ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενοι, ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, τολμῶμεν νὰ προστρέξωμεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν ἀνώτατον ἡμῶν ἄρχοντα, καὶ μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους νὰ ὑποβάλωμεν Αὐτῇ τὰ ἑπόμενα:

Δὲν εἶνε ἄγνωστον τῇ Ὑμετέρᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι ἡ θλιβερὰ κατάστασις, ἡ ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον δημιουργηθεῖσα εἰς τὰς ἑλληνικὰς Κοινότητας ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, παρ' ὅλην τὴν διακαῆ ἡμῶν ἐπιθυμίαν, ὅπως διαβιῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ μετὰ τῶν συνοίκων ἡμῶν Βουλγάρων. Σχεδὸν δὲν παρῆλθεν ἔτος, χωρὶς νὰ θρηνήσωσιν αἱ ἡμέτεραι Κοινότητες τὴν, ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, ἁρπαγὴν ναῶν, σχολείων, ἢ μονῶν μετὰ τῶν προσοδοφόρων αὐτῶν κτημάτων. Μολονότι δὲ ὡς νομοταγεῖς πολῖται ἐκπληροῦμεν πάσας τὰς πρὸς τὸ κράτος ὑποχρεώσεις ἡμῶν, μετὰ θλίψεως διαπιστοῦμεν ὅτι στερούμεθα ἰσοτιμίας καὶ ἰσοπολιτείας. Ἠλπίζομεν σὺν τῷ χρόνῳ βελτίωσιν τῆς θλιβερᾶς ταύτης καταστάσεως, ὅτε, δυστυχῶς καὶ παρ' ἐλπίδα, ἐπῆλθον οἱ δεινοὶ διωγμοὶ καὶ αἱ ἀνήκεστοι συμφοραὶ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, αἵτινες ἐγένοντο γνωσταὶ τῇ Ὑμετέρᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι ἐκ τῶν ὑπομνημάτων καὶ τηλεγραφημάτων τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἡμετέρων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

Ἐν βραχυτάτῳ τοῦ χρόνου διαστήματι, ἐδοκιμάσαμεν τὰς μεγίστας τῶν ἀδικιῶν. Οἱ εὐκτήριοι ἡμῶν οἶκοι, αἱ ἱεραὶ μοναί, αἱ ἡμέτεραι σχολαί, ἡ κοινοτικὴ ἡμῶν περιουσία ἐσυλήθησαν, κατεστράφησαν καὶ βίᾳ κατελήφθησαν. Ἡ χρῆσις τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης ἀπηγορεύθη. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ὑπόστασις τῶν ἡμετέρων Κοινοτήτων καθόλου—ἔργον ὁλοκλήρων αἰώνων—ἐξεμηδενίσθη. Καὶ ταῦτα χωρὶς οὐδέποτε νὰ παράσχωμεν πραγματικὴν αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν, διότι ἀείποτε—καὶ τοῦτο μετὰ θάρρους δυνάμεθα νὰ διακηρύξωμεν—διετελέσαμεν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος καὶ νομοταγεῖς τῆς Ἡγεμονίας πολῖται.

Ὑψηλότατε. παρὰ τὰς δεινὰς ὅμως ταύτας καταστροφὰς, παρὰ τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας, ἃς ἐπὶ δίμηνον ἤδη ὑφιστάμεθα, δὲν ἀπωλέσαμεν τὸ θάρρος, οὐδ' ἀπεβάλομεν τὴν ἐλπίδα περὶ ταχείας βελτιώσεως

τῆς ἀφορήτου ταύτης καταστάσεως καὶ διορθώσεως τῆς γενομένης ἡμῖν ἀδικίας, διότι ἀνεμένομεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν παρὰ τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν ἐργατῶν τῶν καταστροφῶν καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἁρπαγέντων ἱερῶν ναῶν, σχολῶν καὶ μονῶν μετὰ τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς ἀκινήτων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι πρὸς συντήρησιν τῶν ἡμετέρων σχολῶν.

Ἀλλ' ἐνῷ τοιαύτας ἀνεμένομεν ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας τῆς ἡγεμονικῆς Κυβερνήσεως, αἴφνης, ὅλως ἀπροσδοκήτως, ἀπεστάλη ἡμῖν παρὰ τῶν κατὰ τόπους ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων, ἔγγραφον ἀγγέλλον ἡμῖν ὅτι, τῇ 15 τρέχοντος, τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ τοῦ ἀρξαμένου ἤδη σχολικοῦ ἔτους τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου τοῦ 1892, καθ' ὃ τὰ τέκνα ἡμῶν δέον νὰ ἐκπαιδεύωνται βουλγαριστὶ ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις, καθὼς καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τὰ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως διατάξεων τοῦ ἰδίου νόμου, αἵτινες καταργοῦσι τὰ δημοτικὰ ἡμῶν σχολεῖα καὶ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν λειτουργίαν τῶν τῆς μέσης παιδεύσεως ἡμετέρων σχολείων, μολονότι τελείως ἐν αὐτοῖς διδάσκεται ἡ ἐπίσημος τοῦ τόπου γλῶσσα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ νῦν ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὅτε τὸ παρελθὸν ἔτος οὗτος ἐπεσκέφθη τὰ ἐν Φιλιππουπόλει σχολεῖα.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ δή, μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ Ἰουλίου, ἐνέσκηψεν ἡμῖν ὡς κεραυνός. Δὲν ἐπιχειροῦμεν ἐνταῦθα νὰ καταδείξωμεν τὸ ἄδικον καὶ καταθλιπτικὸν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου καὶ τῶν εἰρημένων σχετικῶν αὐτῷ διατάξεων, καθόσον, ἀπὸ τῆς ψηφίσεως ἔτι τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμου, αἱ ἀνὰ τὴν Ἡγεμονίαν ἑλληνικαὶ Κοινότητες κατέδειξαν τοῦτο δι' ὑπομνημάτων πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα καὶ πρὸς τὴν τότε ἡγεμονικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις, κατιδοῦσα τὸ μέγεθος τοῦ προσγινομένου ἡμῖν ἀδικήματος, ἀνέστειλε τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, καίπερ εἰσηγησαμένη τὴν ψήφισίν του· αὐτὴ δὲ καὶ πᾶσαι αἱ διαδεξάμεναι αὐτὴν ἡγεμονικαὶ Κυβερνήσεις, οὐδέποτε κατὰ τὸ διαρρεῦσαν 14ετὲς διάστημα προέβησαν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, ἀπομείναντος οὕτω γράμματος νεκροῦ.

Ὑψηλότατε· προστρέχοντες πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, οὐδὲν ἄλλο ἐξαιτούμεθα, ἢ ν' ἀπολαύωμεν τῶν δικαιωμάτων, τῶν ὁποίων δὲν στερεῖται οὐδεμία τῶν φυλῶν, αἵτινες οἰκοῦσι τὴν Ἡγεμονίαν. Ἐπιθυμοῦμεν, συζῶντες ἐν ὁμονοίᾳ μετὰ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ὡς πιστοὶ καὶ εἰρηνικοὶ πολῖται τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, νὰ διατηρήσωμεν τὴν γλῶσσαν καὶ ἐθνικότητα ἡμῶν, ἐν συμβιβασμῷ πάντοτε πρὸς τὰ καθήκοντα ἡμῶν ὡς Βουλγάρων πολιτῶν. Ἐπιθυμοῦμεν τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τῇ μητρικῇ των γλώσσῃ, διδασκόμενα ἐκ παραλλήλου καὶ τὴν ἐπίσημον τοῦ τόπου γλῶσσαν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν τὰς ἀπὸ αἰώνων ὑφισταμένας θρησκευτικὰς ἡμῶν Κοινότητας καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν ἀρχάς. Ζητοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως.

Ἐν τῇ ἀνελπίστῳ καὶ σκληρᾷ ταύτῃ δοκιμασίᾳ, καταφεύγομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν ἀνώτατον Ἄρχοντα ἡμῶν, ἐξαιτούμενοι παρ' Αὐτῆς προστασίαν καὶ δικαιοσύνην, ἐλπίζοντες ὅτι θέλομεν τύχει ἀμφοτέρων.

Τῆς Ὑμ. Βασιλ. Ὑψηλότητος ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι·

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1906.

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν προέδρων τῶν Ἐφορειῶν τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἑλληνικῶν σχολῶν).

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τοῦ πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν πατρικῶν παραδόσεων πεσόντας κοινοῦ καὶ χριστιανικοῦ καθήκοντος ἐποιησάμεθα μνείαν καταλλήλως· καὶ τοῦ πρὸς τὴν ἀγήρω μνήμην αὐτῶν χρέους ἡμῶν ἐκτελεσταὶ ἐγένοντο πολλαὶ κατὰ τόπους ἑλληνικαὶ κοινότητες καὶ ἱεραὶ μητροπόλεις, κοινοὺς πάθους ἱκανοποιοῦσαι, χριστιανικὸν καθῆκον ἐπιτελοῦσαι, φόρον εὐλαβείας καὶ στοργῆς ἀδελφικῆς ἀποτίσασαι. Τεσσαρακονθήμερα μνημόσυνα ἐπετελέσθησαν, καὶ τὰ τριμηνιαῖα, καὶ ναοὶ ἐπενθηφόρησαν· καὶ κοινὸν μὲν ἀπεδείχθη τὸ πένθος, κοινὴ δ' ἡ συγκίνησις, κοινὸς δ' ὁ πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν ἔπαινος, διδακτικὸς συγχρόνοις καὶ μεταγενεστέροις, ἐμψυχῶν τοὺς ἀγωνιζομένους, παραμυθούμενος τοὺς πάσχοντας, ὑπερείδων τοὺς κλονιζομένους, παραθαρρύνων τοὺς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος πορευομένους. Καθῆκον δὲ καὶ ἡμῶν ἵνα, ἐκτιθέντες τὴν ὧδε κακεῖσε ἐκδηλουμένην πρὸς τοὺς παθόντας ὀφειλήν, συνιστῶμεν πᾶσι τὴν ἀνελλιπῆ τοῦ καθήκοντος πλήρωσιν πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας, τοὺς θαυμάσιον καλλιέρημα προσενεγκόντας ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἁγνὴν τῶν πατέρων διδασκαλίαν, ἵνα συνιστῶμεν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀδελφικοῦ καθήκοντος πρὸς τοὺς ἐκπατρισθέντας, τοὺς γυμνητεύοντας ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθόδοξον ἀφωσιώσεως, «τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ».

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Δυστυχῶς, ὀλίγα ἀναγγέλλονται ἡμῖν ἐκ τῶν τελουμένων, τινὰ δὲ καὶ βραδέως, ἅπερ ὅμως στηλογραφοῦμεν μετ' ἐπαίνων, ἐλπίζοντες ὅτι καὶ αἱ μήπω τὸ καθῆκον ἐπιτελέσασαι μεγαλώνυμοι κατὰ τὸν Πόντον παροικίαι καὶ ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἀλλαχοῦ θέλουσιν ἐπιτελέσει. Σήμερον ἀναγράφομεν τὸ ἐν **Μελβούρνῃ** τῆς Αὐστραλίας τελεσθὲν τῇ 17 προπαρελθόντος μηνὸς (σεπτεμβρίου) ὑπὸ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος — τὸ ἐν **Μοσχοννησίοις,** τῇ 29 λήξαντος ὀκτωβρίου γενόμενον, ἱερουργοῦντος τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου κ. Νικοδήμου—τὸ ἐν **Πρεβέζῃ,** τῇ 29 λειτουργοῦντος τοῦ παν. μητροπ. κ. Δωροθέου—τὸ ἐν **Γρεβενοῖς** ὑπὲρ τοῦ Κοριτσᾶς Φωτίου,σημειοῦμεν δ' ὅτι ἠγγέλθη ἡμῖν ἡ τέλεσις τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ μνημοσύνων ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Μελενίκου καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος. — Ἀλλὰ δέον ν' ἀναγραφῇ μετ' ἐπαίνων ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Κῶ,** ἐγκαίρως ἐπιτελέσασα μνημόσυνον ἐν Ἀντιμαχείᾳ τῆς νήσου ταύτης, ἱερουργήσαντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Ἰωακείμ, ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ σιδήρῳ τε καὶ πυρὶ τελειωθέντων, διατάξαντος καὶ ἐπὶ τῷ βιαίῳ θανάτῳ τοῦ μητροπολίτου Κοριτσᾶς Φωτίου τὴν τέλεσιν συγχρόνων μνημοσύνων ἐν τοῖς ναοῖς τῶν πέντε τῆς Κῶ χωρίων.

Τὸ παράδειγμα τῶν ὀπαδῶν τοῦ καθήκοντος ὁμογενῶν κοινοτήτων καὶ τῶν ἱερῶν μητροπόλεων, ὅσας ἀπὸ τῆς 7 τοῦ μηνὸς αὐγούστου ἐξακολουθοῦμεν ἀναγράφοντες ,πρέπει νὰ μιμηθῶσιν, ἕνεκα πολλῶν λόγων, ὅσοι λόγων ἄνευ ἀνεβάλλουσιν ἄχρι τῆς σήμερον τὸ πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ὑπὸ τῆς θρησκείας καθῆκον.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ

τὰ πρὸς τοὺς παθόντας ἀνεγράφησαν ἐπὶ τριμηνίαν ὁλόκληρον. Ἐπαίνων ἠξιώθησαν οἱ τὰ δεινὰ τῶν ἀδελφῶν ὑλικῶς ἀνακουφίσαντες· προτροπαὶ ἐγένοντο ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ πρὸς τοὺς προσποιουμένους δῆθεν λησμοσύνην τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν πλησίον· καὶ τρέφουσιν ἡμᾶς ἐλπίδες ἀγαθαὶ ὅτι καὶ αἱ ἀναλαβοῦσαι τὴν ἄθροισιν ἐλεῶν μητροπόλεις καὶ κοινότητες θέλουσι φιλοτιμηθῇ νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀδελφικῆς συμπαθείας αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀξίους συμπαθείας, καὶ αἱ μήπω δοῦσαι σημεῖα στοργῆς καὶ συμπαθείας πρὸς τοὺς παθόντας ἴχνη θέλουσιν ἀναγγείλλει τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐπιδιώκουσι τὴν ἐξόφλησιν ὀφειλῆς ἱερᾶς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ κοινότητες ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, αἵτινες καὶ πολλὰ δύνανται νὰ συνεισφέρωσιν ὑπὲρ τῶν ἕνεκα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν παθόντων, ἕνεκα τῆς δόξης τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Τὸ παράδειγμα τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων, τὸ παράδειγμα τῆς **ἐν Βιέννῃ** ἑλληνικῆς παροικίας εἰσπραξάσης ἀπὸ συνδρομῶν 4000 κορωνῶν, τὸ παράδειγμα τῆς ἑλληνικῆς ἐν **Τεργέστῃ** κοινότητος, ἀθροισάσης ἐκ συνεισφορῶν 2530 φράγκα, τὸ τῆς ἐν **Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ** Ἀμερικῆς, ἀθροισάσης 1600 φράγκα, τὸ τῆς ἐν **Σὼλτ Λέηκ,** ἀθροισάσης 76 λίρας, τὸ τῆς ἐν **Χιλένῃ** τῆς Ρωσσίας, συναθροίσας 100 ρούβλια, ταῦτα τὰ παραδείγματα πρέπει νὰ μιμηθῶσιν ὀλιγάριθμοι καὶ πολυπληθεῖς ἑλληνικοὶ συνοικισμοὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, οἷον ἐν Ἀμβέρσᾳ, Βενετίᾳ, Βρασοβῷ, Λιβερπούλῃ, Λιβόρνῳ, Λονδίνῳ, Λειψίᾳ, Μαγκεστρίᾳ, Φασσαλίᾳ καὶ Νεαπόλει καὶ ἐν ἑτέραις ἠπείροις, οἱ πρὸς ὑποστήριξιν ἄλλων κοινωφελῶν πράξεων ἑτέρου προορισμοῦ καὶ ἑτέρου χαρακτῆρος ἀρωγοὶ προσερχόμενοι.

Τὴν αὐτὴν ὑπόμνησιν ποιούμεθα καὶ πρὸς πάσας τὰς ἐπαρχιακὰς ἡμῶν πόλεις, ὅσαι δύνανται νὰ πέμψωσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μικρὸν ἢ μέγα ποσόν, χωρὶς, ἐννοεῖται ν' ἀφίσωσιν ἀθεράπευτα τὰ ἴδια κοινὰ καθιδρύματα. Διότι πᾶσαι αἱ ἀνὰ τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῆς κραταιᾶς τῶν Ὀσμανιδῶν αὐτοκρατορίας ὁμογενεῖς κοινότητες ἔχουσι τὰς ἀνάγκας αὐτῶν τὰς κοινοτικάς, ἔχουσι σχολεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ μοναστήρια καὶ ναοὺς καὶ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν ἐργάζονται φιλοτίμως· ἀλλ' οὔτε ἡ τῶν Μοσχοννησίων, οὔτε ἡ τοῦ Δεδέ-ἀγὰτς ἐσκέψαντο πρὸς εὕρεσιν δικαιολογίας ἐπὶ τῇ μὴ ἐκπληρώσει τοῦ πρὸς πένητας, ἀπὸ εὐπόρων γενομένους, καθήκοντος. Ὅταν δὲ ἡ μὴ ὑλικῶς εὐποροῦσα μητρόπολις **Κῶ** ἀγγέλλῃ ὅτι προσεχῶς ἐλπίζει νὰ πέμψῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ τὰ δισχίλια γρόσια, ὅταν ἡ τῶν Μοσχοννησίων ἑλληνικὴ κοινότης ἀγγέλλῃ τὴν ἀποστολὴν 27 λιρῶν, ὅταν ἡ τοῦ Δεδέ-ἀγὰτς ἀποστέλλῃ πεντακόσια φράγκα καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία ἡτοιμάζετο ν' ἀποστείλῃ ποσὸν ἴσον, ὅταν ἡ τῶν 40-Ἐκκλησιῶν ἀποστέλλῃ χίλια φράγκα, καίπερ ἀναλαμβάνουσα τὴν οἰκοδομὴν εὐπρεποῦς οἴκου μητροπολιτικοῦ καὶ ναοῦ, ὅταν ἡ τοῦ Διδυμοτείχου φιλότιμος κοινότης πέμπῃ 500 φρονοῦμεν ὅτι αἱ μεγαλώνυμοι καὶ εὐποροῦσαι κοινότητες Σμύρνης καὶ Θεσσαλονίκης, Μιτυλήνης καὶ Λήμνου, Λέρου καὶ Καλύμνου, Τραπεζοῦντος καὶ Νεοκαισαρείας, Ἀμασείας καὶ Κοζάνης, Ἡλιουπόλεως καὶ Κρήνης καὶ εἴ τις ὁμοία πρέπει νὰ μὴ τεθῶσιν ὕστεραι ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπαθείας.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΤΣΟΒΙΤΙΚΟΒΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις εἰς τὰ Ἀνάκτορα.— Ἐπὶ ταῖς παρὰ μωαμεθανοῖς ἑορταῖς τοῦ Βαϊραμίου ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, μεταβὰς εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα τῇ κυριακῇ, 5 ἱσταμένου, ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. τῷ ἄνακτι συγχαρητήρια θερμὰ διὰ τῆς Ἀρχιγραμματείας, τυχὼν τῶν αὐτοκρατορικῶν προσρήσεων. Ἐπίσης συνεχάρη ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ταύταις καὶ τοῖς ἐκ τῶν ἀνωτέρων αὐτοκρατορικῶν θεραπόντων ἐξοχ. Ταχσὶν πασᾷ, ἀρχιγραμματεῖ, Γαλὶπ βέη, Μ. τελετάρχῃ, καὶ Ἰζὲτ πασᾷ ἰδιαιτέρῳ γραμματεῖ τῆς Α. Α. Μ., δι' ἐπισκεπτηρίων δὲ τοῖς ἐξοχ. Ταχὶρ πασᾷ, Ἀλῆ Δεβὰτ βέῃ, Ἰσμαὴλ Χακῆ βέῃ καὶ Ὀσμὰν βέῃ.—**Τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς** ἐπισκεψάμενος αὐθήμερον ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἑορτῇ, ἤτοι τὰς ΑΑ. Ὑψ. τὸν Μ. βεζίρην, τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸν τῶν στρατιωτικῶν, τὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τὸν πρώην Μ. βεζίρην Σαὶδ πασᾶν.=Τῇ ἐπιούσῃ, δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Βαϊραμίου, ἐπεσκέψατο ἡ Α.Θ.Π. τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς τῶν ἐξωτερικῶν, τῶν ναυτικῶν, τοῦ ἐβκαφίου, τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὸν ἐξοχ. νομάρχην πρωτευούσης.—Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ τὸν σοφολογ. σεϊχ-ουλ ἰσλάμην καὶ τὸν ἐξοχ. ὑπουργὸν τῶν τελωνείων δι' ἐπισκεπτηρίου δὲ συνεχάρη τῷ στρατιωτικῷ διοικητῇ Γαλατᾶ Μουσταφᾷ πασᾷ. Τῇ Α. Θ. Π. κατὰ τὰς ἐπισκέψεις συνώδευον τῇ μὲν κυριακῇ ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὁ ἐξ. ἀρχων καπικεχαγιᾶς Ἀντώνιος Οἰκιάδης βέης. Τὰς ἐπισκέψεις τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐποιήσατο μόνος.— Πρὸς ἑτέρους ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους καὶ μεγιστᾶνας τὰς συγχαρητικὰς τῆς Α. Θ. Π. προσρήσεις ἡρμήνευσαν ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος σὺν τῷ ἐξ. ἄρχοντι κιπικεχαγιᾷ, ὡς καὶ ὁ βοηθὸς καπικεχαγιᾶς ἐνδοξ. Σπυρίδων ἐφέντης Κωνσταντινίδης.

Χειροτονία.—Τῇ κυριακῇ ἐγένετο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Μεθύμνης, Σηλυβρίας καὶ Κολωνίας ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλεστ. ἐπισκόπου Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου.

Κανονικὴ ἄδεια.— Χρησιμοποιῶν τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ κανονικὴν ἄδειαν πρὸς διαχείμασιν ἐν Χίῳ καὶ Σάμῳ, διὰ λόγους ὑγιείας, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς Σμύρνην, ἀφικόμενος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ.

Μητρόπολις Μελενίκου.—Ἠγγέλθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας ἄφιξις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μελενίκου κ. Αἰμιλιανοῦ, καὶ ἡ θερμὴ δεξίωσις, ἣν ἐποιήσαντο αὐτῷ οἱ τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τοῖς δικαιώμασι τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀφωσιωμένοι εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς τῆς πόλεως Μελενίκου.

Κήρυγμα.—Φροντίδι τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συνετάχθη καὶ διενεμήθη τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὴν προσεχῆ τεσσαρανθήμερον νηστείαν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῶν κηρυξόντων δεκαπέντε μὲν ἔχουσι πτυχίον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἓξ εἰσὶ προλύται τῆς θεολογίας τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, εἷς διδάκτωρ τὰ νομικά, εἷς τῆς φιλολογίας, καὶ εἷς πτυχιοῦχος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Μονὴ Προδρόμου Βερροίας.—Εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἐπόπτας τῆς ἐν Βερροίᾳ σταυροπηγιακῆς μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου κκ. Κόρτην καὶ Ζομπᾶν ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια καὶ διεβιβάσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ λελογισμένῃ καὶ εὐσεβεῖ διεκπεραιώσει τῆς ἐκκλησιαστικῶς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς. Συνεστήθη δὲ τοῖς κκ. Κόρτῃ καὶ Ζομπᾷ νὰ παραμείνωσι καὶ ἐξῆς ἐν τῷ ἔργῳ, ὃ τοσούτῳ καλῶς διεξάγουσι.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα.—Ὁ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων καὶ Μ. ἔξαρχος τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας κ. Συμεὼν Παπαδάκης, συμπληρώσας τεσσαράκοντα τρία ἔτη εὐδοκιμωτάτης ὑπηρεσίας ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐφησυχάσῃ κατ' ἰδίαν, ἀρκούμενος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἔθν. Ταμείου χορηγηθησομένην κατὰ νόμον σύνταξιν, ὑπέβαλε προαίτησιν ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ μετὰ τῆς παρακλήσεως ἵνα γένηται δεκτή. Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἀπεδέξατο χθὲς αὐτὴν, ἀναγνωρίσαν τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Παπαδάκη καταβληθείσας φροντίδας ὑπέρ τε τῆς ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τοῦ ταμίου ἃ διεξήγαγεν ἀγαπώμενος

καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν σεπτῶν αὐτοῦ προϊσταμένων εὐνοούμενος. Ὁ κ. Παπαδάκης, αἰτήσει τοῦ συμβουλίου, θέλει παραμείνει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς ἐν τῷ νῦν οἰκοδομουμένῳ παραρτήματι τῶν πατριαρχικῶν γραφείων ἐγκαταστάσεως αὐτῶν, ἄχρις εὑρέσεως διαδόχου τῆς θέσεως, εἶτα δὲ, κατ' ἰδίαν ὑπόσχεσιν ἐρχόμενος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα θέλει παρέχει τὰς συμβολὰς τῶν γνώσεων καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ πείρας εἰς τὸν διορισθησόμενον ταμίαν.

Βραβεῖον φιλογενείας. —Συστάσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδείας κ. Κωνσταντίνου, ἐξεφράσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡ εὐαρέσκεια αὐτῆς εἰς τὸν ἐκ Μεγίστης (Καστελλορίζου) φιλογενῆ κ. Λουκᾶν Σαντραπὲν καὶ τὴν εὐσεβῆ σύζυγον αὐτοῦ Ἀναστασίαν ἐπὶ ταῖς ὑπὲρ σχολείων καὶ ναῶν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος γενομέναις ὑπ' αὐτῶν γενναίαις δωρεαῖς.

Χριστιανικὴ διαθήκη.— Χθὲς ἐκοινοποιήθη ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἡ διαθήκη τοῦ πρὸ ἓξ ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἱεροψάλτου Κυριακοῦ Ἰωαννίδου, δι' ἧς καταλίπει τὰ ἑξῆς ποσά: 200 λίρας τουρκικὰς εἰς τὰ Ἐθν. Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα—100 ὁμοίως εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν—100 ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς ἐνορίας Ἁγίου Κωνσταντίνου εἰς Ψαμαθίαν, ὅπου ἐχρημάτισεν ἱεροψάλτης—100 εἰς τὴν Σταυροδρομίῳ Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα τῶν κυριῶν—80 εἰς προικισμὸν μιᾶς κόρης χρηστοήθους ἐκ Ψαμαθίας, κατ' ἐκλογὴν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἐνορίας Ἁγίου Κωνσταντίνου—50 εἰς τὸν πτωχὸν ναὸν τῆς συνοικίας Τεκὺρ Σεραγίου, ἐν ᾧ τελευταῖον διέμενεν—180 εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις φοιτητὴν Παρασκευᾶν Σαμπανίδην, ὅπως συμπληρώσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ σπουδάς—200 εἰς τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ μαθητὴν Θεμ. Βογιατζόγλουν, παρ' ᾧ καὶ ἐνοσηλεύετο—80 δι' ἔξοδα κηδείας αὐτοῦ καὶ τῶν νενομισμένων μνημοσύνων.— Ὁ μακαρίτης Κυριακός, μὴ γνωρίσας γονεῖς οὔτε συγγενεῖς, ἀνετράφη ἐκ βρέφους ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Κουταλιανοῦ, γενόμενος μαθητὴς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, διῆγε δὲ λιτὸν βίον ἐν σκληραγωγίᾳ. Διέπρεπεν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν μουσικοῖς· οὐδένα δ' ἠδίκησεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, πεντήκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη βιώσας.

Χοροστασίαι.— Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ κατὰ Τὰ ταῦλα ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, πολλοῦ πλήθους ὀρθοδόξων ἐκκλησιασθέντος· μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ἔδωκε τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ τούτου τεθαμμένου Βασιλείου Ἰωαννίδου τοῦ ἀνακτορικοῦ ἀρχιτέκτονος—Τῇ τετάρτῃ, μνήμῃ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἐπωνύμῳ ναῷ ἐν Παλατᾷ, πλήρει ὄντι εὐσεβῶν.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ τετάρτῃ, 8 ἀρξαμένου, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο τοὺς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγοντας σεβασμ. μητροπολίτας Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Σεραφεὶμ καὶ Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλον, διευθυντὴν τῆς Πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου ἠῦξατο τὰ δέοντα τοῖς ἑορτάζουσι κκ. Στεμάτῳ Παγανέλῃ, προέδρῳ τοῦ ἑλλην. προξενικοῦ δικαστηρίου, Μ. Ψαλίδᾳ, ἰατρῷ, καὶ Μ. Σιφναίῳ πρώην μέλους τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, καὶ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος τῷ ἐλλογίμῳ διδάκτορι καὶ δικηγόρῳ κ. Μ. Θεοτοκῇ — σήμερον τηλεγραφικῶς συνεχάρη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σκοπίων κ. Βικεντίῳ, καὶ ἠῦξατο τὰ δέοντα τῇ βοηθῷ τοῦ νομάρχου Διαρβεκίρ ἐξοχ. Μηνᾷ Χαμουδοπούλῳ ἐφέντῃ, Μ. ῥήτορι τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Ἐπισκοπὴ Ἱερισσοῦ.—Ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, διὰ λόγους ἐπαρχιακούς, ὁ πανιερ. πρόεδρος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Ἰωακείμ.

Περιοδευταί. — Τῇ τετάρτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Μονκστήριον ὁ βοηθὸς τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονίας θεοφ. ἐπίσκοπος Πέτρας κ. Αἰμιλιανός.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συμπληρουμένης μετὰ τετράμηνον τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ὑπερχιλιοσελίδου Α΄ τόμου τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ σύγχρονος ὀρθόδοξος ἱεραρχία**» ἢ «Συμβολαὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν» μεγάλου τριτόμου συγγράμματός μου, τοῦ καθιστοροῦντος βιογραφικῶς τὰ κατὰ τοὺς κάτω χρόνους γεγενημένα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν, παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες Ἀγγελίας ὅπως ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906

Γ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐργάτης ἐκ Δελλιωνῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοίκου Καζλῆ-Τσεσμὲ τῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνστ)πόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως μνηστείας δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξοντα ἀρ. 75 καὶ ἡμερομ. 22 σεπτεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον Παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 4371 καὶ ἡμερομ. 21 ἰουνίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Γιωβάνοβιτς τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρούνη, κατοίκου Σισλῆ, κατὰ Ἰωσὴφ Γιωβάνοβιτς, ὑπηκόου Μαυροβουνίου, ἄλλοτε καβάση τοῦ Ρωσσικοῦ προξενείου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα πέντε (ἀρ. 375) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 1

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 22 καὶ ἡμερ. 24 7]βρίου 1905 ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ Ἀφροδίτης Χαρισιάδου καὶ Ἐπαμ. Χαρισιάδο,υ ὅπερ διὰ πρακτικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὶ ἡμερ. 30 αὐγούστου 1906 ἐνεκρίθη, ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», ἅτε πιστοποιηθέντος ἁρμοδίως, ὅτι ὁ Ἐπαμ. Χαρισιάδης ἐστὶν ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἀριθμ. πρωτ. 5610.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 81, 207, 405 καὶ 415 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δικάζουσα ἐρήμην ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεί:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 4809 καὶ ἀπὸ 9 αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπαμ. Χαρισιάδου κατὰ Ἐπαμεινώνδα Χαρισιάδου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' αὐξ. ἀρ. 41 καὶ ἡμερ. 21 δεκεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Τροποποιεῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου ὡς πρὸς μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διατροφῆς, καθ' ὃ σημεῖον καὶ τροποποιεῖ αὐτὴν καταδικάζουσα τὸν ἐφεσίβλητον ἵνα καταβάλλῃ τῇ ἐφεσειούσῃ μηνιαίως ἀπὸ τῆς 18 νοεμβρίου 1903 λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν διαδίκων νομίμου τέκνου καὶ ἐπ' ἀόριστον λίρας ὀθωμανικὰς ὀκτὼ (ἀριθ. 8),

Ἐπικυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς σημεῖα, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἐρημοδικοῦντι, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 510, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

κ. ά. α.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἱεροδ. **Ἀπόστ. Τρύφωνος.**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Ρουμελιώτης, ὑπήκοος Ἕλλην, τέως καθηγητὴς τῆς μουσικῆς, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένοτ, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐθυμίας, τὸ γένος Μαϊμάνογλου, ὑπηκόου ἑλληνίδος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως. ὁδὸς ἰκὶ-κουγιοὺ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 σεπτεμβρίου 1960. 1

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος.**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π.Ш-726859

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ЧЕРНІВЕЦЬКОГО